

Nr 69

Av fröken Liljedahl och herr Nilsson i Lönsboda, *angående möjligheterna att vid uppläggandet av nya sedeltyper ge olika sedelvalörer sådan form eller sådant format, att de kan skiljas från varandra enbart genom känsel.*

Det är ur humanitär synpunkt självklart och är likaså ett ekonomiskt samhällsintresse, att de blinda får det stöd de behöver för att själva så långt det är möjligt kunna förtjäna till sitt uppehälle. I det ligger att man bör anstränga sig för att åtminstone reducera de hinder, som deras lyte skapar för dem i deras arbete.

En sak som i det sammanhanget kan förefalla obetydlig men ändå praktiskt spelar en stor roll är sedlarnas form. För t. ex. en blind hantverkare eller kioskägare är det ett mycket svårt handikapp att inte snabbt och säkert kunna bestämma en sedels valör med hjälp av känseln. Han kan det inte nu, så som sedlarna är utformade. Det är omöjligt för honom att avgöra, om det är en hundrakronorssedel eller en femtiokronorssedel han har i handen. Samma sak gäller om tio- och femkronorssedlarna. Det betyder, att han ständigt löper risken att förväxla sedlarna, och man kan tyvärr inte heller helt bortse från möjligheten att hans handikapp kan samvetslöst utnyttjas.

Man bör givetvis inte bortse från de svårigheter som är förenade med ett försök att effektivt undanröja möjligheten till ett sådant bedrägeri. En förändring av de lägre valörerna inom de två sedelpar det gäller skulle inte eliminera risken, att t. ex. en gammal femkronorssedel presenterades som en tiokronorssedel. Man finge därför överväga att i stället ge tiokronors- och hundrakronorssedlarna en ny utformning, även om ett sådant arrangemang under ett övergångsskede fortfarande innefattar det riskmomentet att t. ex. en femkronorssedel utges vara en gammal tiokronorssedel.

Dessa praktiska svårigheter bör emellertid inte hindra att saken tas upp till prövning. Frågan om sedlarnas form är nämligen viktig för stora grupper av blinda. Flertalet arbetande blinda försörjer sig genom hantverk, och arbetets karaktär gör att i så fall större summor går genom deras händer, än om de vore löntagare. Åtskilliga blinda driver också kioskhandel och liknande affärsverksamhet med de krav på en snabb expediering och växling av pengar som detta ställer på dem.

På grundval av det som här anförts hemställer vi,

att riksdagen anmodar bankofullmäktige att undersöka
möjligheterna att vid uppläggandet av nya sedeltyper ge de
olika sedelvalörerna en sådan form eller ett sådant format,
att de kan skiljas från varandra enbart geom känsel.

Stockholm den 20 januari 1955

Edith Liljedahl

Arvid Nilsson,
Lönsboda